

говаряшъ, безъ да помислишъ?
Седни си!

Учителтъ му се скара доста строго. Но — такъвъ си бѣше Мирчо Николовъ. Винаги бързаше пръвъ да отговори, а никога не мислѣше какво ще отговори. Колко пжти го мѣмрѣха, колко пжти го съветваха да се отучи отъ навика да бърза. Но Мирчо Николовъ не искаше да разбере.

Еднажъ на урокъ по законъ Божий учителтъ запита:

— Кой ще ми каже, деца, кои сж били поставени да живѣятъ въ Райската градина?

Пакъ завикаха децата отъ всички страни:

— Азъ, господинъ учителю!
Азъ, господинъ учителю!

Но най-много викаше пакъ Мирчо Николовъ. И толкова се бѣше изтеглилъ напредъ, че замалко щѣше да бодне съ ржка учителя въ очитѣ.

Учителтъ се отдрѣпна малко назадъ и му рече:

— Е, добре де! Щомъ тол-

кова много настоявашъ, хайде кажи!

Мирчо Николовъ се изправи, помълча, гледà настрана, надолу и после измърмори:

— Азъ не чухъ какво питаше, господинъ учителю.

— Е, ами като не си чулъ, тогава какво ще ми отговаряшъ? Защо вдигашъ, защо протѣгашъ ржка повече отъ другитѣ?

Да, Мирчо не взимаше отъ дума. Често вдигаше ржка и безъ да е чулъ и разбралъ за какво се пита. Докато

най-сетне си изпати.

На единъ урокъ по четене, учителтъ забеляза, че Мирчо не внимава и попита ненадѣйно:

— Кой отъ васъ ще излѣзе да застане правъ до вратата?

— Азъ, господинъ учителю!
— извика пакъ Мирчо Николовъ и всички ученици принаха отъ смѣхъ.

— Добре, излѣзъ! — каза му учителтъ.

Съ наведена глава, цѣлъ за-

